

[Kirsten Gloerfelt-Tarp.]

gælder om, at Hustruen ogsaa i de Tilfælde, hvor hun kun har Arbejde i Hjemmet, er Medunderskriver paa Selvangivelsen.

Nu skal jeg ikke gentage alt, hvad jeg sagde i Fjor, men jeg skal dog kort motivere det, som jeg egentlig synes er saa naturligt, at det ingen Motivering behøver. Ved en saadan Fremgangsmaade vil man opnaa mange Fordele. For det første vil man fjerne aabenbart urimelige Forhold, som f. Eks. saadanne Tilfælde, hvor en Hustru er selvstændig erhvervsdrivende, maaske Sagfører, men ikke kan underskrive paa, at hendes Regnskab, og hvad hun udleder deraf, er rigtigt, og hvor Manden maaske ikke har nogen som helst Forstand paa Regnskaber, men skal attestere, at det er rigtigt. Og man ved sikkert ogsaa, at der er mange Tilfælde, hvor Hustruen ikke har Selverhverv, men arbejder hjemme, og hvor det alligevel er hende, der har Oversigt over Familiens Finanser, hvor det er hende, der fører Regnskaberne, og hvor det er hende, der udfylder Selvangivelsen, og i et saadant Tilfælde skal Manden bare sætte sit Navn under.

Hustruens Medunderskrift vil efter min Mening imidlertid ogsaa kunne virke til, at Selvangivelserne bliver nøjagtigere. Det er ingen Hemmelighed — jeg tror ikke, der er nogen i denne Sal, der vil benægte det eller tvivle om det —, at Selvangivelser ikke altid er nøjagtigt udfyldt, og det, der navnlig er i Vejen, er, at Indtægten ved tilfældigt Arbejde ikke opføres paa Selvangivelsen. Jeg finder det moralsk forkasteligt, Rigsdagen og Myndighederne finder det moralsk forkasteligt, men ikke desto mindre er det ikke ualmindeligt, at Folk, som ellers er meget moralske, meget samfundsmoralske, med god Samvittighed lader være med at opføre deres tilfældige Indtægter paa Selvangivelsen.

Nu er jeg ikke saa naiv at tro, at vi, fordi Hustruen skal medunderskrive, helt kommer dette til Livs. Men jeg vil dog mene, at der skal mere til, for at to skal snyde; det er dog værre, at man skal enes om at snyde. Og saa er der jo ogsaa det, at det i ikke ringe Udstrækning netop er Hustruen, der har tilfældigt Arbejde. Hvis der nu bliver skrevet paa Selvangivelsen, at Hustruen ingen Indtægt har, tror jeg alligevel, at den Hustru, der har tjent noget ved tilfældigt Arbejde, vil kvie sig ved at skrive sit Navn under og attestere, at Selvangivelsen er rigtigt udfyldt, naar hun har et Ansvar for Rigtigheden, medens hun ikke blander sig i det, naar det er Manden alene, der gør det.

Hustruens Medunderskrift har ogsaa andre Virkninger, og det er de Virkninger, som jeg egentlig lægger mest Vægt paa. Det vil give Hustruen Indsigt i Familiens indkomstmæssige Stilling. Der er maaske mange, der vil sige: Ja, men det har hun i Forvejen, saa det er ikke nødvendigt. Ja, selvfølgelig er der mange Hustruer, der har det — det manglede bare i et oplyst Land som Danmark —, men der er saa sandelig ogsaa mange Hustruer, der ikke har Indsigt i Familiens økonomiske Stilling. Jeg har staaet over for Mænd, som jeg betragtede som moderne Fremskridtsmænd, og har set, hvordan de ikke vilde underrette deres Kone om Indtægterne, selv om det var en meget økonomisk og en meget forstandig Kone — hun maatte ikke faa faste Husholdningspenge, hun maatte ikke faa at vide noget om dit og dat, hun skulde bare komme til ham og lade ham bestemme, hvordan det skulde være.

Jeg tror, at det ikke blot vilde være økonomisk fordelagtigt, at Hustruen fik Indsigt i Familiens Indtægtsforhold — jeg regner det i øvrigt for en Degradation af Hustruen, naar hun ikke faar det —, men at det — hvilket er det mest afgørende i dette Spørgsmaal — er et Stempel af økonomisk Umyndighed, der sættes paa Hustruen, naar hun ingen Selvangivelse faar eller ikke er Medunderskriver paa Selvangivelsen, et Stempel, som ellers ikke er i Overensstemmelse med den Placering, den danske Lovgivning giver Kvinden.

Det er navnlig de to sidste Ting, som jeg har fremhævet her, der har ført til, at der er en Kvindeopinion bag Kravet om, at kan Hustruen ikke nu faa sin egen Selvangivelse, kan hun vel i det mindste blive forpligtet og berettiget til at medunderskrive Selvangivelsen. Det er en meget, meget lille Reform, som teknisk set næppe kan være svær at gennemføre, og den bør efter min Mening ikke vente, til Skattekommissionen har afgivet sin Betænkning. Jeg mener, at vi nu burde sætte ind paa at faa denne lille Reform indført med det samme som et Skridt paa Vejen.

Jeg vilde sætte Pris paa en Udtalelse fra den højtærede Finansminister om dette Spørgsmaal, og jeg vilde henstille til det Udvalg, som skal behandle disse Spørgsmaal, at tage det op til Løsning.

Finansministeren (H. C. Hansen): Jeg tror, jeg er i Stand til at bringe mit Partis ærede Ordfører en Tak for hans Tilslutning til det Lovforslag, som har vakt stærkest